

The image features two hands clasped together in a firm grip, set against a bright, sunlit background that creates a warm, golden glow. The hands are positioned centrally, with the fingers interlaced. The text is overlaid on this image.

*Het
avontuur
tegemoet*

KORT VERHAAL

BREGJE BOER

©Bregje Boer, 2021

Niets uit deze uitgave mag zonder mijn toestemming worden gedeeld,
gekopieerd of gepubliceerd.

Voor Etienne

Run for your life with me

Foo Fighters

Het deuntje van de Indische Waterlelies schalt door de kantoortuin. Ze is direct 25 jaar terug in de tijd. Elke week naar de Efteling, die heerlijk kleffe broodjes met ei mee in de koelbox en huppelend door het Sprookjesbos. Ze zucht melancholisch als het deuntje steeds luider klinkt. Ze heeft werkelijk nog nooit meegemaakt dat iemand dit deed in een zakelijke omgeving, maar voor hem lijkt het de normaalste zaak van de wereld om aan te geven dat de werkdag ten einde is. Ze gluurde tussen haar wimpers door. Ja hoor, daar heb je hem. Met zijn rode haar en grijsgroene ogen is hij een opvallende verschijning. Wat ze van hem moet denken weet ze nog niet zo goed.

Een ding is zeker: hij is niet haar type. Anne richt haar ogen weer op haar beeldscherm en ziet op de klok dat het 20.05 uur is. De lijnen zijn gesloten, tijd om naar huis te gaan. Ze beweegt haar nek van links naar rechts en voelt wat kraken. Het was een drukke dag, iets meer pauze was geen overbodige luxe geweest. Het deuntje komt steeds dichterbij. Een zenuwachtige kriebel schiet door haar buik. *Waar komt dit nu ineens vandaan?* Ze sluit alle openstaande schermen. *Heb ik dat rapport opgeslagen? Klik, opslaan, afsluiten.* Om haar heen pakken haar teamleden hun spullen in.

'Tot morgen, Anne!'

'Tot morgen! Fijne avond!'

Ze checkt nog gauw het eindresultaat van de dag en wat ze ziet maakt haar blij. Alles in het groen! Klik, klik, klik, afsluiten. De vrolijke tonen uit het pretpark zijn nu niet meer te negeren. Ze staat op en bukt zich om haar tas te pakken. Dan botst er iemand vol tegen haar aan. Langzaam komt ze overeind. Twee afgetrapte gympen, een baggy spijkerbroek, een geruit overhemd met korte mouwen.

De Roodharige Hunk. *Waar haal je die naam nu weer vandaan? Koekkoek, Anne, heb je ze nog helemaal op een rijtje?* Ze voelt dat haar hoofd de kleur van zijn haar aanneemt, ze draait zich om en kijkt recht in zijn geamuseerde ogen.

Het lijkt alsof ze al een uur zo staan, maar meer dan een minuut zal het niet zijn. Anne denkt dat ze gek wordt. Hij blijft grijnzen, zij voelt het bloed suizen in haar oren. Net op het moment dat ze genoeg moed verzameld heeft om iets te zeggen klinkt er een schrille stem, die niet onderdoet voor een enthousiaste meeuw op de boulevard van Scheveningen.

‘Rúben!! Ik vind dat muziekje toch zo éinig!’

Ze ziet zijn grijns breder worden en in zijn ogen twinkelt iets. Zelf vindt ze het niet zo grappig. Veel tijd om erover na te denken krijgt ze niet, want Lucy wurmt zich zonder pardon tussen hen in. De goedkope geur van lelies vermengd met sigarettenrook, beneemt Anne bijna de adem.

‘Oh Ruben, ik moet altijd zo lachen om jouw gekkigheid. Jij maakt het werken hier een stuk leuker!’

‘Dank je Lucy,’ antwoordt hij droog, terwijl hij over haar schouder knipoogt naar Anne. Als door een wesp gestoken draait Lucy zich om. ‘Oh, hoi Anne, stoor ik?’ zegt ze met een vals lachje rond haar paars gestifte lippen.

‘Nee hoor,’ glimlacht Anne terug, ‘wij waren klaar hier, toch Ruben?’

‘Yes, fijne avond Anne!’

Klonk hij nou een beetje teleurgesteld?

Ze draait het fietspad op en haalt diep adem. De lente ruikt altijd zo lekker, naar nieuwe avonturen. *Wat gebeurde daar nou net? Kreeg ze het serieus warm van die nerdy Ruben?* Ze trapt stevig door en verheugt zich op een avondje op de bank met Grey’s Anatomy. Morgen heeft ze de vroege dienst, samen met...Ruben. Ze schudt haar hoofd en parkeert haar fiets voor haar huis. Wat moet ze hier nou mee? Na haar breuk met Tom zit ze helemaal niet op een nieuwe liefde te wachten. Ze denkt aan het geruite overhemd met korte mouwen, iets waar ze van gruwelt. Doe haar maar een mooie

polo of een stoer T-shirt. En dan dat rode haar. Haar vriendinnen zien haar al aankomen. Ineens verschijnt zijn grijns op haar netvlies, samen met die twinkelende ogen en ze krijgt het opnieuw warm. Terwijl ze de voordeur achter zich dicht duwt, neemt ze zich voor om niet voor hem te vallen, wat er ook gebeurt.

Kreunend slaat ze het dekbed terug en drukt de wekker uit. 6.45 uur, dat is toch veel te vroeg? Ze hijst zichzelf uit bed en schuifelt naar de keuken. Snel een boterham en een kop koffie en onder de douche. Over een uur moet ze op kantoor zijn. Ze staat voor haar kledingkast en twijfelt over wat ze aan zal trekken. Normaal zou ze een spijkerbroek en een shirtje hebben gepakt, maar vandaag wil ze er extra goed uitzien. *Je bent hartstikke gek geworden!* Het gebloemde jurkje dat ze afgelopen weekend kocht in Antwerpen schreeuwt haar naam. Het is lekker weer vandaag, dus waarom niet? Ze trekt het aan, doet haar lange blonde haren in een knot en trekt haar witte gympies aan. Op de fiets

merkt ze dat die zenuwachtige kriebel van gisteren opnieuw oplaait in haar buik. Het is een vertrouwd en tegelijkertijd angstaanjagend gevoel. *Wat nou als ik het mis heb?* Nadat haar ex Tom haar van het ene op het andere moment verliet voor die ordinaire bloemenverkoopster heeft ze haar lesje wel geleerd. Niemand zou haar ooit nog zo veel verdriet doen.

Goedemorgen schoonheid, lekker geslapen?’

Ze verslikt zich in haar slappe automaatcappuccino en weet er al proestend een ‘Hoi!’ uit te persen. *Daar heb je die groene ogen weer...* ‘Ja, ik heb geslapen als een roosje, en jij?’

‘Nou, ik kon maar moeilijk slapen, mijn gedachten dwaalden steeds af...’ *What the... staat hij nu te flirten?*

‘Ach, dat is vervelend voor je, wil je erover praten?’ *Wat jij kan, kan ik ook vriend!*

‘Misschien later, onder het genot van een drankje?’

Opnieuw verslikt Anne zich in haar koffie en haar wangen worden warm.

Rúbén!’ schalt de meeuwenstem van Lucy door de kantoortuin. Ruben zucht en draait zich om. ‘Dag Lucy, wat zie je er weer stralend uit vandaag!’

Haar gezicht wordt één grote glimlach en ze trekt haar buik in, terwijl ze haar borsten juist verder vooruit duwt. ‘Ach Ruben, wat ben je toch een charmeur!’ giechelt ze, terwijl ze haar bruine haar over haar schouder werpt. ‘We zouden eens wat moeten gaan drinken, dat zou héél gezellig worden,’ tettert ze terwijl ze driftig met haar wimpers knippert.

Ruben vertrekt geen spier. ‘Oh ja, gezellig zou dat zeker zijn, alleen is mijn agenda zo vol, dat ik helaas nee moet zeggen.’ Lucy moet moeite doen om haar teleurstelling te verbergen. ‘Geen probleem hoor,’ weet ze er nog uit te persen, voor ze zich omdraait en op haar veel te hoge hakken naar haar werkplek waggelt.

‘Waar waren we gebleven?’

‘Uhm, je wilde me gaan vertellen waar je aan moest denken vannacht?’

‘Onder het genot van een drankje, ja.’

‘Zat jouw agenda niet hartstikke vol?’

‘Niet voor zo’n prachtige vrouw als jij...’

Shit, wat moet ze nu zeggen. Kom op An, doe niet zo kinderachtig, één drankje kan best!

‘Oké, doen we! Wanneer?’

‘Vanavond, 20.00 uur bij Café Jansen. Ik draag een rode roos in mijn knoopsgat, dat kleurt zo lekker bij mijn haar!’

Lachend schudt ze haar hoofd, wat is het toch een aparte vent. ‘Oké, tot vanavond!’ De rest van de dag wordt ze opgeslokt door haar werk.

Anne werpt een blik op de klok boven de eettafel in haar appartement. Kwart voor acht. Het is 10 minuten fietsen naar Café Jansen, ze heeft nog even tijd. Als ze nou maar haar andere blauwe gymp kon vinden. Oh stel je voor dat Ruben supernetjes is. Dan schrikt hij zich helemaal rot als hij langer dan 24 uur met me doorbrengt. Anne lacht in zichzelf. Een dagdroom over een trouwjurk ligt op de loer. In haar

ooghoek ziet ze iets blauws liggen. Ze vist de sneaker onder de bank vandaan en trekt hem aan. In de gang werpt ze nog een laatste goedkeurende blik in de spiegel. Ze pakt haar tas en fietssleutel en vliegt de trap af. Buiten ziet ze net een opvallende gele auto wegrijden. *Hé, die auto komt me bekend voor...* Veel tijd om erover na te denken krijgt ze niet, haar mond valt open van verbazing. Voor haar staat haar fiets... met een lekke band! *Sh*t, waarom juist nu?* Ze draait het wiel een keer rond en ziet de boosdoener. Een knalroze punaise. Inwendig vloekend bedenkt ze wat ze kan doen. Lopen naar Café Jansen duurt zeker een halfuur, dus ze komt te laat. En erger nog: ze heeft er helemaal niet aan gedacht om Ruben zijn telefoonnummer te vragen. Hij zit niet op social media, dus ze kan hem helemaal niet bereiken. Haar vloekniveau neemt inmiddels Oscarwaardige proporties aan. Ze besluit om maar te gaan lopen, in de hoop dat Ruben op haar wacht. Gelukkig heeft ze voor haar blauwe sneakers gekozen en haar ijdele kant genegeerd door de meer sexy roze pumps te laten staan.

Door het raam sijpelt zacht geroezemoes naar buiten. Het is een warme lenteavond en de tafeltjes voor de kroeg zijn allemaal bezet. Het geroezemoes van binnen vermengt zich met de vrolijke stemmen en geluiden van bestek en glaswerk op het terras. Anne moet even stoppen, ze heeft haar best gedaan om zo hard mogelijk te lopen, zonder te veranderen in een vrouw met opvliegers in de overgang. Ze haalt een paar keer diep adem om haar hartslag tot bedaren te brengen. Haar favoriete voorjaarsgeur sijpelt haar neus binnen: biertjes en gegrild vlees. Ze kijkt op haar telefoon. Half negen. Ze is een half uur te laat. Wat als Ruben ervandoor is gegaan? Wat als haar kansen helemaal verkeken zijn? Ze zucht diep, terwijl ze snel het terras scant. Nergens ziet ze de dikke bos rood haar. Ze loopt zelfverzekerder dan ze zich voelt naar de deur. Als ze over de drempel stapt valt haar mond voor de tweede keer in een uur open van verbazing. Aan de bar zit Ruben, met zijn rug naar haar toe. Tegenover hem zit...LUCY! Ze is onaangenaam verrast en blijft als versteend op de drempel staan.

Weglopen of naar binnen lopen alsof er niks aan de hand is?
Nog voor ze een keuze kan maken heeft Lucy haar gespot.

‘Hé Anne! Joehoe!’ Anne heeft geen keus meer en loopt naar het tweetal toe.

Ruben draait zich langzaam om. Een brede grijns trekt over zijn gezicht als hij haar van top tot teen bekijkt. Haar kanten top en jeans vallen zo te zien in de smaak bij hem. ‘Ha Anne, ik dacht al dat je niet meer zou komen.’

De schelle lach van Lucy overstemt zijn begroeting als een meeuw die klem zit tussen een strandstoel. ‘Jaaaa, Ruubennn, dat dacht ik ook al! Anne heeft het altijd zo druk met...’ Anne onderbreekt haar voor ze verder kan ratelen.

‘Sorry Ruben, ik had een lekke band en moest gaan lopen. Ik heb je nummer niet, dus kon je niet bellen en nou ja je hebt geen social media dus ik kon je ook geen berichtje sturen en toen dacht ik nou ja ik hoop maar dat hij maar wacht en hier ben ik dan.’ Jezus Anne, *de Niagara Falls stromen nog langzamer dan dit.* Voorzichtig kijkt ze hem vanonder haar wimpers. Hij lacht. *Hij lacht!*

‘ Ah joh, dat kan gebeuren! Moest je lang lopen? Maak je niet druk, je bent er nu toch? Wat wil je drinken?’

Anne merkt nu pas dat ze haar adem had ingehouden en blaast langzaam uit. ‘Een witte wijn alsjeblieft, ze hebben hier een heerlijke verdejo.’ Ze trekt een kruk bij en gaat naast Ruben zitten, terwijl ze Lucy negeert. Die laat het er niet bij zitten en gaat over tot de aanval.

‘Ah Ruben, waar waren we gebleven. Oh ja, ik vertelde je net over mijn liefde voor de Foo Fighters, daar ben jij toch ook zo’n fan van?’ Anne doet haar best om haar lachen in te houden. Lucy valt bijna voorover, terwijl ze haar voorgevel in Rubens gezicht probeert te duwen. Ruben vertrekt geen spier.

‘Ja, klopt, ik vind de Foo echt waanzinnig goed. Wat is je favoriete nummer?’ Lucy verslikt zich bijna in haar gifgroene cocktail.

‘Uuuhhm... *November rain* vind ik heel goed!’ Ze kijkt Ruben triomfantelijk aan. Anne verbergt de giechel die haar ontsnapt met een kuchje.

‘Ah ja, en dan vind je zeker Alive ook echt een topplaat van ze?’

‘Ja!’ antwoordt Lucy met stralende ogen. Anne rolt met haar ogen. Die meid is knettergek. Ze kijkt naar links en vangt Rubens blik. Aan de twinkeling in zijn ogen ziet ze dat hij hetzelfde denkt.

‘Zeg Lucy,’ begint Ruben, ‘ga je ook weleens naar festivals?’

‘Oh ja!’ kirt ze enthousiast. ‘Ik ga ieder jaar naar Pinkpop, dat is echt mijn favoriete festival!’

‘Wat leuk, op wie verheug je je dit jaar het meest?’

‘Op ehm...ja hoe heten ze ook alweer...ik ben zo slecht in namen...’ stamelt Lucy. ‘Ik haal die bands altijd door elkaar!’

Ruben grijnst en zegt: ‘Ik snap je helemaal hoor, het is hard werken zo’n festival. Jammer dat de Foo Fighters dit jaar niet komen hè?’

‘Nou enorm,’ kweelt Lucy. Anne werpt een blik over Lucy’s schouder. Aan de muur hangt de poster van Pinkpop met de line-up van dit jaar. Foo Fighters prijken in koeienletters bovenaan. Lucy is zich van geen kwaad bewust, staat

op van haar kruk en tettert dat ze even naar de wc moet.

'Zo, eindelijk alleen,' zegt Ruben, terwijl hij haar geamuseerd aankijkt. 'Zou ze door hebben dat ze Guns 'n Roses, Pearl Jam en Foo Fighters door elkaar haalde?'

Anne lacht en schudt haar hoofd. 'Ik wist niet hoe ik het had net. Hoe kon jij zo cool blijven?'

'Dat is een van mijn vele kwaliteiten, schoonheid.' Anne verslikt zich bijna in haar wijn. *Wat doet die man toch met me?* Ze herpakt zich snel en kijkt hem aan. 'Ik ben benieuwd welke kwaliteiten je nog meer hebt.' *You go girl!*

'Wil je nog een wijntje?'

'Lekker, dank je. Mag ik er ook een glaasje water bij? Dat wandelen kostte me meer energie dan verwacht in die hitte.'

'Ja, wat was dat nou, toen je van kantoor vertrok had je nog geen lekke band, toch?'

Vragend trekt Anne een wenkbrauw op.

'Ik zag je wegfietsen toen ik naar huis liep,' antwoordt hij

licht verontschuldigend.

‘Klopt, ik ben er gewoon mee thuisgekomen. Toen ik wilde vertrekken was ie zo plat als een dubbeltje. Weet je wat zo raar was, er zat een knalroze punaise in.’

Ruben lacht. ‘Ik ben blij dat je er bent. Toen Lucy ineens om mijn nek viel schrok ik me rot. Het is een aardige meid, maar mijn dagelijkse dosis van haar op kantoor vind ik wel genoeg.’

Anne lacht als Ruben zijn lippen tuit en driftig met zijn wimpers knippert. Dan horen ze achter zich de naaldhakken van Lucy tikken op de houten vloer.

Ruben gaat snel rechtop zitten.

‘Heb ik nog wat gemist? Anne, hoe is het eigenlijk met je vriend? Tom heet hij toch?’ Lucy kijkt haar met een indringende blik aan. ‘Ik vind jullie altijd zo’n knap stel!’

Anne voelt voor de zoveelste keer deze week een blos omhoog kruipen. *Verdomme, wat is dat kreng van plan?* Ze kijkt Ruben aan, die haar nu serieus opneemt. In zijn ogen ziet ze iets...duisters? Hij gaat wat rechterop zitten en wacht haar reactie af.

Annes gedachten schieten alle kanten op. *Laat je niet kisten An, ze zit je te sarren.* ‘Tom? Je bedoelt mijn ex Tom?’ vraagt ze Lucy, terwijl ze extra nadruk op het woord ex legt.

Lucy is overduidelijk op oorlogspad. ‘Och, is het uit tussen jullie? Wat gek, ik zag Tom vanochtend nog jouw huis uit lopen en hij had zo’n...glow, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Als het niet over haar zou gaan, had Anne nu onder haar kruk gelegen van het lachen. Lucy lijkt wel een parodie van zichzelf, zoals ze daar met haar getekende wenkbrauwen zit te wiebelen.

Ze is nog niet klaar. ‘Ik reed daar toevallig langs, toen ik mijn zus Syl op ging halen, die woont daar vlakbij.’ Abrupt doet Lucy haar mond dicht.

Anne staart Lucy een paar seconden aan. Haar hersenen draaien op volle toeren. *What the...*

Ruben kucht. ‘Uh, Anne? Ik volg het even niet meer. Heb je nu een vriend of een ex-vriend?’

Ze kan zijn blik niet goed peilen, de twinkeling van eerder die avond is verdwenen. Shit. ‘Tom is mijn ex. En de enige man

die vanochtend mijn huis uit liep,' zegt ze met een pissige blik op Lucy, 'was mijn kater Joep.' Ze zucht en kijkt Ruben opnieuw aan. 'Ik vertel je het verhaal van Tom nog weleens, maar liever niet nu.'

Ruben kijkt verbaasd naar de twee vrouwen. Hij pakt zijn glas van de bar en neemt een slok met een nadenkende blik in zijn ogen. Dan lijkt hij zich te herpakken. 'Hé Anne, jij nog een wijntje?'

Opgelucht knikt ze. Het valt haar op dat Ruben zijn schouders iets opgetrokken heeft en tussen zijn wenkbrauwen is een fronsrimpel opgedoken. Zou hij mijn verhaal niet geloven? Die verdomde Lucy ook, wat moet die heks van me? Wat moet ze van Ruben? Anne schrikt op uit haar gedachten als ze iets kouds tegen haar arm voelt.

'Waar was jij met je gedachten?'

Ze kijkt hem aan en weet even niet goed wat ze moet zeggen. Met moeite glimlacht ze, schudt lichtjes haar hoofd en tikt haar glas tegen het zijne. 'Cheers!' Even lijkt alles weer zoals het een halfuur geleden was.

Tot Lucy-de-zeemeeuw haar snavel weer opentrekt. Ze heeft eindelijk in de gaten dat zowel Anne als Ruben niet op haar gezelschap zitten te wachten vanavond. ‘Nou Rúbén, ik ga maar weer eens. Ze wil hem om zijn hals vliegen voor een uitgebreid afscheid, maar hij weet het net op tijd af te wenden door haar een klopje op haar schouder te geven.

‘Joe, fijne avond Lucy,’ zegt hij op vlakke toon.

Anne zegt niks en kijkt Lucy bijna de kroeg uit. Ze krijgt nog een venijnige blik toegeworpen, waarna Lucy als een dronken giraf op stiletto’s naar buiten stamp. Langzaam laat ze haar adem ontsnappen en kijkt Ruben aan.

Zo zitten ze een paar minuten zwijgend tegenover elkaar. Anne wil hem graag uitleggen wat er aan de hand is, maar weet niet hoe ze moet beginnen. Ze zucht diep en schraapt haar keel. ‘Nou...dat is niet hoe ik me deze avond had voorgesteld,’ zegt ze met een verontschuldigend lachje.

Ruben beantwoordt haar lach. ‘Dat was nogal...apart hè?’

‘Dat kun je wel zeggen. Ik begrijp echt niet waarom Lucy zo vastberaden is om me zwart te maken.’ Moedeloos laat ze haar schouders een stukje zakken. ‘Ik werk nu al acht jaar met haar samen en dacht dat we prima door een deur konden. Sinds een paar maanden lijkt ze mijn bloed wel te kunnen drinken en ik heb geen idee hoe dat komt.’

‘Dat is wel vreemd ja. Maar Anne, wil je me vertellen hoe het zit met je ex? Ik wil je graag beter leren kennen en vind eerlijkheid heel belangrijk. Als je nog in een relatie zit, wil ik dat graag weten.’

Wat een openheid, en dat voor een man! ‘Ik wil jou ook graag beter leren kennen. Ik voel me nu best opgelaten, omdat het door Lucy’s gestook lijkt of ik mijn vertier buiten de deur zoek. Ik beloof je: ik heb geen relatie. Tom en ik gingen vier maanden geleden uit elkaar, na een relatie van bijna tien jaar. Of beter gezegd: hij besloot dat onze relatie afgelopen was. Van het ene op het andere moment was alles wat we hadden opgebouwd kapot. Hij was niet meer gelukkig, zei hij. En hij was tijdens een vrijgezellenfeestje van een vriend

halsoverkop verliefd geworden op een of andere ordinaire bloemenverkoopster. Sorry, ik zit echt te ratelen.' Abrupt hield ze haar mond en keek Ruben aan.

'Zo, wat moet dat pijnlijk zijn geweest voor je. Woonden jullie samen?'

'Ja, al een paar jaar. We hadden grootse plannen voor de toekomst. Het huisje was er al, het boompje en beestje lagen in de planning. Tot hij besloot dat ik niet de ware voor hem was. Ik was er kapot van. Maar ik kan je eerlijk zeggen dat ik me inmiddels weer goed voel. Hoe lastig die periode ook was, ik heb veel over mezelf geleerd.'

'Wat zoal?'

'Dat ik goed ben zoals ik ben. Pas door afstand van die relatie te nemen ontdekte ik dat ik me er volledig in verloren had. Ik voegde me volledig naar Tom. Het huis was ingericht zoals hij het wilde, ik kookte elke dag waar hij trek in had, zorgde dat het huis altijd tiptop in orde was en kleepte me zoals hij het mooi vond. Pas achteraf realiseerde ik me dat ik mezelf was kwijtgeraakt in die jaren.' Voorzichtig kijkt ze

Ruben aan en ze voelt een blos omhoog kruipen vanuit haar hals. ‘Sorry, ik lijk wel een spraakwaterval zo. Ik wil je gewoon heel graag vertellen hoe de vork in de steel zit.’

Ruben pakt haar hand en streelt er zachtjes met zijn duim over. ‘Je hoeft echt geen sorry te zeggen voor wat die hork je heeft aangedaan. Ik vind het bewonderenswaardig dat je zo goed naar jezelf kunt kijken. En dat je de kracht hebt gevonden om eruit te komen. Daar mag je echt heel erg trots op zijn.’

Ze gluurde hem vanonder haar wimpers aan. *Zoiets liefs heeft Tom in al die jaren nooit tegen me gezegd.* ‘Dankjewel, dat is echt heel lief.’

‘Ik moet jou bedanken dat je me dit hebt verteld. Ik had al een vermoeden dat er iets veranderd was, een paar maanden geleden. Je leek wat zoekende en kwam alleen naar kantoor om je ding te doen. Tot een paar weken terug. Toen leek je langzaam op te bloeien. Ik moet je eerlijk bekennen dat ik stiekem naar je heb zitten gluren vanachter mijn computer,’ zegt hij met een scheve grijns.

‘Hmm, misschien moet ik toch eens naar HR om melding te maken van stiekeme stalking op de werkvloer.’ *You go girl, ga ervoor!*

‘Ik denk dat we eerder bij HR zitten om te vertellen dat onze relatie niet langer puur professioneel is.’ Zelfverzekerd kijkt hij haar recht in haar ogen.

‘Zo, jij laat er ook geen gras over groeien!’ Dit had ze niet zien aankomen en de radertjes in haar hoofd draaien op volle toeren.

‘Waarom zou ik? Je bent een prachtige vrouw, ongebonden en ik voel dat we een klik hebben. Waarom zouden we het ingewikkelder maken dan het is?’ Zijn ogen twinkelen als hij ziet dat ze opnieuw begint te blozen. Voorzichtig buigt hij iets naar voren op zijn kruk.

Zijn gezicht komt dichterbij en Anne voelt haar hartslag versnellen. Voor ze überhaupt nog logisch kan nadenken voelt ze zijn lippen op de hare. Zachtjes verkent hij haar mond. Ze kan niet anders dan hem terug zoenen en even bestaat er niets behalve hun monden op elkaar.

Na een tijdje trekt hij zijn hoofd terug en lacht geamuseerd.

‘En je kunt ook nog eens heerlijk zoenen. I like!’

Annes hoofd tolt nog van wat er zojuist is gebeurd. Een week geleden dacht ze nog dat ze voor eeuwig alleen met Joep in haar appartementje zou zitten. En nu zit er een ietwat nerdy maar oh zo aantrekkelijke man tegenover haar, die overduidelijk geïnteresseerd is. Ze voelt haar lippen omhoog krullen als ze hem aankijkt.

Hij draait zich om naar de bar en bestelt nog twee drankjes.

Als ze even later hun glazen tegen elkaar klinken kijkt hij ineens serieus. ‘Zeg pop, luister...’

Anne verstrakt direct. *Shit, nu gaat hij zeggen dat het een grapje was en dat hij weg moet.*

‘Je hoeft niet te schrikken schoonheid. Ik wilde zeggen dat we nog moeten uitzoeken wat Lucy van plan is. Die hele show van vanavond bevalt me voor geen meter. Ik wil graag ongestoord van je genieten, zonder ineens in de cliffhanger van GTST te belanden.’

Anne lacht opgelucht. ‘Je liet me even schrikken, maar je

hebt gelijk. Het is me allemaal iets te toevallig. Ik vond het ook zo raar dat ze...' PLING! Anne wordt onderbroken door haar telefoon. Ze kijkt op het schermje en ziet een WhatsAppbericht.

Hé lieve Anne. Kunnen we iets afspreken om te praten?

Liefs, Tom

Vanuit de verte hoort ze haar naam.

'Anne, gaat het? Je kijkt alsof je een spook hebt gezien.'

Verdwaasd knippert ze met haar ogen en ze kijkt Ruben aan.

'Ik...het is...ik snap niet...' Ze steekt haar telefoon naar hem uit.

'What the...'

'Wat zei je ook alweer over de cliffhanger van GTST?' Anne lacht zwakjes. Ze leest het berichtje nog eens. Waar komt dit ineens vandaan? En "liefs, Tom"? Zo heeft hij in die tien jaar nooit zijn berichtjes afgesloten. Iets klopt hier niet.

'Wat ga je doen?' Ruben klinkt onzeker.

'Iets klopt hier niet. Ik ga antwoorden dat ik hem wil spreken, misschien komen we er dan achter wat hier in

hemelsnaam aan de hand is.’ Ze pakt haar glas van de bar en neemt een grote slok. De wijn trekt een brandend spoor door haar slokdarm. *Wat moet Tom van haar? Al die maanden verliep het contact via de mail en was het puur zakelijk. En nu dit? Zou het uit zijn met die ordinaire troela?*

‘Zullen we gaan?’

Rubens stem haalt haar uit haar gedachten. ‘Ja, graag. Ik ben ineens zo moe.’

Hij rekt af en helpt haar van haar kruk. Zwijgend lopen ze naar buiten, de zwoele zomeravond in. ‘Zal ik je thuisbrengen? Ik vind het maar niks als je nu een halfuur in je eentje moet lopen.’ Hij kijkt haar aan met een bezorgde frons tussen zijn wenkbrauwen.

‘Graag, ik wil zo snel mogelijk thuis zijn en slapen. Misschien word ik dan morgen wakker en blijkt het allemaal een droom. Behalve de fijne momenten met jou natuurlijk.’ Ze grijnst voorzichtig en geeft hem haar adres.

‘Kom pop, we gaan. Morgen is er een nieuwe dag.’

Als ze achterop zijn fiets zit, kan ze niet anders dan haar armen om hem heen slaan voor wat extra houvast. Het voelt zo fijn en vertrouwd met Ruben, ze hoeft niet na te denken over wat ze zegt of doet. Hij slingert licht, wat niet zo gek is na de drankjes van vanavond. Terwijl de wind in haar oren ruist en de zomerse warmte haar rozig maakt, dwalen haar gedachten weer af naar het berichtje van Tom. Iets klopt er niet, maar wat? Ze kan haar vinger er niet op leggen.

Veel te snel stopt Ruben met fietsen. ‘Zo, we zijn er.’

‘Dank je voor het thuisbrengen.’

Even staan ze zwijgend tegenover elkaar. Allebei lijken ze niet te weten wat ze moeten doen of zeggen. Ruben komt als eerste in beweging. Hij slaat zijn armen om haar heen en trekt haar tegen zich aan. ‘Maak je niet te druk, we gaan dit uitzoeken en het komt goed.’ Ineens lijkt hij verlegen.

‘Tenminste, als je wilt dat ik je help. Ik bedoel...’

Ze onderbreekt hem direct. ‘Ja, heel graag. Ik heb niet voor niets zo hard aan mezelf gewerkt de afgelopen maanden. Ik

laat dat niet zomaar om zeep helpen door één berichtje. Ik ga er een nachtje over slapen en dan kijken we morgen verder, goed?' Geef me je telefoon even, dan zet ik mijn nummer erin, kun je me het jouwe ook meteen sturen.'

Ze pakt zijn telefoon aan, zet haar nummer erin en geeft hem terug.

'Dat lijkt me een goed plan. Welterusten schoonheid.' Hij buigt voorover en kust haar voorzichtig.

Later ligt Anne klaarwakker in bed. Vanavond is er meer gebeurd dan in een heel seizoen van Grey's Anatomy. Lucy, Tom, Ruben...ze piekert zich suf. Wat als het appje van Tom wél echt is? Mist ze hem ook? Ze denkt steeds weer aan Ruben, met zijn humor, lieve woorden en eerlijke karakter. Ze glimlacht en een warm gevoel verspreidt zich door haar borstkas. Ze haalt een paar keer diep adem en valt in een diepe slaap.

PLING

Goedemorgen schoonheid, heb je lekker geslapen? Ik hoop het. Heb je vandaag tijd om te lunchen? X R

Met een grote grijns leest Anne het berichtje nog drie keer voor ze een antwoord terug typt.

Goedemorgen! Uiteindelijk heb ik lekker geslapen, het duurde even na de avontuurlijke avond. 😊 En jij? Lunch is goed, ik kan van 12 tot 13. X A

Met een zenuwachtige kriebel in haar buik parkeert ze haar fiets in de kelder van het kantoorgebouw. Vanochtend heeft ze in alle vroegte haar band geplakt. De roze punaise heeft ze bewaard. Ze stapt de lift in naar de derde verdieping. Zodra ze de afdeling op loopt schieten de zenuwen door haar lijf. Het voelt net als de middelbare school, toen ze vol verwachting uitkeek of ze haar crush tegen zou komen. Haar ogen scannen de afdeling razendsnel. Daar, achter in de hoek ziet ze de volle bos rood haar. Twee ogen piepen boven het beeldscherm uit en ze krijgt een vette knipoog. Ze loopt naar haar werkplek en zet de computer aan. De rest van de ochtend probeert ze niet te veel te denken aan de groene ogen die overduidelijk in haar rug priemen.

‘Wat neem jij? Ik ga voor de croque madame.’ Ruben legt de menukaart weg en kijkt haar aan. Ze zitten in het lunchtentje naast kantoor.

Ze voelt zich wat ongemakkelijk, omdat hier altijd veel collega’s komen. *Waarom eigenlijk Anne? Het gaat ze toch niks aan wat je doet en met wie?* ‘Ik neem hetzelfde en een latte macchiato.’

Even zitten ze zwijgend tegenover elkaar als Ruben begint te praten. ‘Ik zat nog te denken, die roze punaise in je fietsband gisteren, daar is iets mee. Ik liep langs het bureau van Lucy en ze heeft zo’n klein prikboardje naast haar computer hangen. Daarop prijken foto’s van haar afzichtelijke poedel en toen ik vanochtend nog eens goed keek viel me wat op.’

Anne grinnikt om zijn opmerking over de poedel. Het beest zal inderdaad nooit een schoonheidswedstrijd voor honden winnen. ‘Laat me raden, er ontbrak een punaise?’

‘Yup. Ik weet dat Lucy nogal geordend is en graag alles symmetrisch doet. Deze foto had vier gaatjes, maar zat met drie punaises vast.’

‘Ik wist het wel! Weet jij toevallig wat voor auto Lucy rijdt?’

‘Een gele Suzuki Alto dacht ik. Met van die wimpers op de koplampen.’

Anne lacht om het beeld van het kleine autootje. ‘Dan weten we in ieder geval waarom onze date gisteren bijna in de soep liep. De vraag blijft: waarom wil Lucy mij dwarszitten?’

PLING!

Hé lieve Anne, heb je mijn berichtje gelezen? Ik wil je graag zo snel mogelijk zien. Vanavond om acht uur bij Café Jansen? Liefs, Tom

Anne leest het berichtje voor aan Ruben, die een wenkbrauw optrekt. ‘Zo, die heeft haast. Wat ga je doen?’

‘Ik ben wel benieuwd wat hij te melden heeft, dus ik wil gaan vanavond. Heb jij plannen?’

‘Nee, wil je dat ik mee ga?’

‘Misschien beter als ik alleen ben, maar ik vind het wel fijn als ik je kan bellen, voor het geval dat. Vind je dat oké?’

‘Zeker pop, ik ben er voor je.’

Honderden vlinders stijgen op in haar buik om een

wervelende show op te voeren. Ze pakt zijn hand. ‘Dankjewel, dat vind ik fijn.’

Voor de tweede keer in 24 uur stapt Anne Café Jansen binnen. Ze begroet de barman en kijkt rond. Tom is er nog niet, dus ze neemt plaats aan de bar en bestelt een spa rood. Ze wil scherp blijven.

Achter haar klinkt een zenuwachtig kuchje. Ze draait zich om en kijkt in het gezicht van Tom.

‘Hoi Anne.’

‘Tom.’

Hij gaat zitten en bestelt een biertje. ‘Ik uhm, ik...wilde je graag spreken, omdat...’

Geamuseerd kijkt ze hem aan. Waar is die stoere, zelfverzekerde Tom gebleven die haar vier maanden geleden zonder pardon de deur uitzette?

‘Ik moet je wat vertellen.’

‘Dat was me al wel duidelijk. Kom maar op.’ Hoppa, jij bent in charge Anne, hou vol!’

Als hij al verbaasd is over haar daadkracht laat hij het niet merken. ‘De laatste tijd ben ik me iets heel belangrijks gaan realiseren. Zij is niet zoals jij Anne. Ik mis je verschrikkelijk en hoop dat je me nog een kans wilt geven.’

Anne knippert stomverbaasd met haar ogen. ‘En Syl dan? De “liefde van je leven” om jouw woorden te gebruiken?’

‘Dat was een vergissing. Ze heeft me verleid op een zwak moment en ik dacht dat het ware liefde was. Maar om eerlijk te zijn: ze is nogal ordinair en onze interesses liggen ver uiteen. Ze heeft ook zo’n afschuwelijke familie. Haar zus klinkt als een overspannen zeemeeuw en het ergste is dat ze elkaar de hele dag door videobellen. En dan bedoel ik echt de hele dag.’

‘Tja...’

‘Ik heb Syl gisteren verteld dat ik niet weet of ik met haar verder wil en ze ontplofte. Ze gooide al mijn kleren uit het raam en toen ik ’s middags naar haar toe wilde om te praten had ze de sloten al veranderd. Dat bevestigt mijn vergissing alleen maar. Jij zou zoiets nooit doen, jij begreep me

tenminste.’

‘Ik begréép jou? Ik danste naar je pijpen zul je bedoelen.’

‘Wat bedoel je? We hadden het toch fijn samen? Ik hoop dat we de draad weer kunnen oppakken.’

Anne kijkt de man waarmee ze tien jaar samen was aan. Met zijn peper-en-zoutkleurige haar en grijze ogen, zijn keurig gestreken overhemd en spierwitte sneakers lijkt hij ineens een vreemde voor haar. ‘Jij had het misschien fijn met mij Tom. Ik heb de afgelopen maanden keihard gewerkt om mijn leven op de rit te krijgen, nadat jij me zonder pardon aan de kant zette. Ik ben me gaan realiseren dat ik me jarenlang naar jou heb geschikt. Ik was voor jou de perfecte vrouw, maar ik was niet mezelf. Dus nee, ik begreep jou niet. Ik koos voor de veiligheid en het vertrouwde. Door jouw actie van vier maanden geleden kreeg ik de kans om weer mezelf te worden. Daar ben ik je dankbaar voor.’

‘Dus het komt niet meer goed? Ik heb Syl al verteld dat wij het weer samen gaan proberen. Als dat niet zo is, had ik net zo goed bij haar kunnen blijven.’

‘Je hebt wàt?’

‘Ik dacht dat je mij nog steeds miste en daarom dacht ik dat je blij zou zijn als ik je terug wilde. We kunnen verder met onze plannen, samen op reis en dan een gezin stichten. Dat wilde jij toch ook altijd?’

‘Wilde misschien ooit, maar niet meer. Ik ben gelukkig met mijn leven zoals het nu is. Sterker nog, ik heb iemand ontmoet die me heel gelukkig maakt.’ Ze ziet hoe zijn gezicht langzaam paars aanloopt.

‘Wat? Je hebt gewoon een ander? Jij laat er ook geen gras over groeien zeg!’ Hij spuugt de woorden bijna uit.

Anne begint keihard te lachen. ‘Serieus? Laten we niet vergeten dat jij mij hebt gedumpt hè.’

‘Ach, Anne toch, wat ben je soms naïef. Je snapt toch wel dat het met Syl niet serieus was? Dat ik gewoon even een break nodig had van dit.’ Hij wappert met zijn hand van haar naar zichzelf.

Anne pakt haar telefoon en stuurt een appje naar Ruben.

Kom je zo naar Café Jansen? Ik kan wel wat fijn gezelschap gebruiken. X A

‘Wie zit je zo grijnzend te appen? Dat vriendje van je? Hij zal er snel genoeg achter komen wat voor saaie vangst hij heeft gedaan. Om nog maar te zwijgen over je rommelige aard en gebrek aan goede muzieksmaak.’

‘Zo, het zit je hoog hè?’ Anne kan er niks aan doen, ze schatert het uit. Hoe heeft ze zich zó kunnen vergissen in Tom. Ineens ziet ze wie hij écht is. Een verwend mannetje met een ego zo groot als New York.

‘Vind je het grappig? Nou, ik niet. Wat heb ik me in jou vergist zeg. En nu kan ik mijn best gaan doen om Syl terug te winnen, je wordt bedankt.’

Twee stevige armen glijden om haar middel en ze voelt zijn warme adem op haar wang voor hij er een kus op drukt.

‘Hé schoonheid, alles oké?’ Hij kijkt van haar naar Tom, die nog steeds een beetje paars aangelopen is.

‘Alles oké hier. Ruben, dit is Tom, mijn ex. Tom, dit is Ruben, mijn vriend.’

Ruben schudt Tom de hand, aan Toms gezicht te zien doet hij dat net iets steviger dan nodig is.

‘Zullen we gaan? Ik ben hier wel klaar.’ Anne springt van haar kruk. Ze kijkt Tom nog één keer aan. ‘Het ga je goed Tom, succes met Syl. Ik hoop dat jullie er samen uitkomen en dat je gelukkig wordt met haar.’ Ze draait zich om en pakt Rubens hand. ‘Oh, en Tom, nog één ding. Die zus van Syl, hoe heet die?’

‘Lucy, hoezo?’

‘Oh nee, zomaar.’

Samen met Ruben loopt ze net als gisteren de zwoele zomeravond in, het avontuur tegemoet.

Dankwoord

Dat was hem dan, mijn eerste korte verhaal. Dankzij de deskundige begeleiding van Tim Gladdines en de enthousiaste feedback van mijn collega-schrijvers, kwamen Ruben en Anne tot leven. Mijn dank aan deze fijne club mensen en Tim in het bijzonder is groot.

Dankjewel lieve Etienne, dat jij mijn inspiratiebron was voor Ruben. De mensen die ons kennen, zullen vast bepaalde dingen herkennen uit het verhaal van Ruben en Anne.

Lieve Edje, dankjewel voor jouw grenzeloze support als ik weer iets heb geschreven.

Dankjewel lieve mama, dat ik door jou zo van lezen en later van schrijven ben gaan houden. Dat je nog maar veel van mijn verhalen mag lezen!

Lieve lezer, ik vind het reuze spannend om dit verhaal nu echt uit te brengen en met jou te delen. Dankjewel voor je vertrouwen, ik hoop dat je ervan genoten hebt!

Wil je meer lezen van mij? Dat kan op www.bregblogt.nl!

Liefs, Bregje